ἄκουσε. Ἄνοιξε τότε τὴν πόρτα ἀδούρβα καὶ εἶδε τὴ γυναίκα του νὰ στέκεται ὀρθὴ μέσα στὸ πλαγινὸ δωμάτιο καὶ νὰ ξεφυλλίζη ἥσυχα ἕνα εἰκονογραφημένο περιοδικό, ἔχοντας τὴ ράχη της γυρισμένη πρὸς αὐτόν.

Πῆγε σιγά—σιγὰ κοντά της καὶ στάθηκε πίσω της. Ἡ ἐχθρά του ἦταν ἐκεῖ. Τὴν ἔβλεπε.... Καὶ τὸ αἷμα του κόχλαζε, σὰν τὴ θάλασσα ποὺ βουΐζει....

Πήδησε τότε μονομᾶς ἐπάνω της καὶ μὲ μιὰ σπασμωδικὴ κίνησι τὴν ἔπασε ἀπ' τὸ λαιμό. Ἐκείνη τινάχτηκε γιὰ νὰ ξεφύγη, τὰ μάτια της πέταξαν ἀστραπές, θέλησε νὰ φωνάξη, ἀλλὰ ἡ φωνή της πνίχτηκε....

Ἐκεῖνος τὴν ἔσφιγγε, τὴν ἔσφιγγε ὁλοένα, μὲ μάν ἄγρια χαρά. Τὴν εἶχε στὰ χέρια του πειά καὶ δὲν θὰ τοῦ γλύτωνε. Κι' ὅλο ἔσφιγγε.... ἔσφιγγε τὸ λαιμό της....

Εἶδε τότε τὰ μάτια τῆς γυναίκας του νὰ μεγαλώνουν, τὶς φλέβες της νὰ ἐξογκώνονται, τὸ πρόσωπό της νὰ γίνεται γαλάζιο, τὴ γλῶσσα της νὰ τινάζεται ἔξω ἀπ' τὸ στόμα....

Μολαταῦτα, ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰ τὴ σφίγγη. Ἡ δυστυχισμένη σπαρταροῦσε σὰν ψάρι στὰ χέρια του κ' ἔξαφνα, σὰν σκοινὶ ποὺ ἀπ' τὸ πολὺ τέντωμα κόβεται, ἔμεινε ἀκίνητη. Μονάχα τότε τὴν ἄφησε κ' ἔπεσε μονοκόμματη ἐπάνω στὸ χαλί.

Μέσα στὸ κεφάλι του τώρα στριφογυρνοῦσαν χίλια-δυὸ πράγματα καὶ ἀμέτρητες σκιὲς περνοῦσαν μπρὸς στὰ μάτια του. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἔνιωσε τὶς τρίχες του νὰ σηκώνονται ἀπ' τὴ φρίκη, γιατὶ ἄκουσε πάλι ἕνα δυνατὸ πειραχτικὸ γέλιο.

Θέλησε νὰ φύγη καὶ βρέθηκε ξαφνικὰ μπρὸς στὸν καθρέφτη. Εἶδε τότε τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ πολὺ μακρυά, πολὺ θολά. Κι' ἔξαφνα κατάλαβε πὼς ἐκεῖνος ποὺ γελοῦσε ἦταν αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Τὰ μάτια του ἔπεσα ἔπεσαν μηχανικὰ πάνω στὰ δάχτυλά του καὶ τὰ εἶδε συνεσπασμένα. Κατελήφθη ἀπὸ μιὰ ζάλη φοβερὴ κ' ἔνιωσε τὸ σῶμα του νὰ κλονίζεται...

Σιγὰ—σιγὰ ἡ τρέλλα ὑποχωροῦσε καὶ ἔβλεπε τὴν πραγματικότητα ὅπως ἦταν. Μπροστά [illegible] πόδια του εἶχε ἕνα πτῶμα ἀκίνητο, καὶ αὐτὸ τὸ πτῶμα ἦταν τῆς γυναίκας του.

— Βέρθα! Βέρθα! φών[illegible] πόνο.

Τώρα εἶχε ξαναβρεῖ ἐντελῶς τὰ λογικά του. Ὁ δυνατὸς κλονισμός του εἶχε περάσει καὶ σιγὰ—σιγὰ ξαναβρῆκε τὴν ἰσορροπία τῶν νεύρων του. Τὸ μυαλό του δούλευε κανονικά. Μὰ ἦταν χαμένος πειά, χαμένος.... Εἶχε διαπράξει ἕνα ἔγκλημα, ἕνα φρικτὸ ἔγκλημα!... Ἡ λέξι αὐτὴ τοῦ φάνηκε ἀφάνταστα τρομερὴ καὶ ἡ πρᾶξι του ἀποτρόπαιη. Ἦταν ἔνοχος καὶ θὰ καταδικαζόταν. Δὲν ὑπῆρχε κομμιὰ ἀμφιβολία....

Ἔτρεξε τότε στὴν πόρτα τοῦ μπαλκονιοῦ, τὴν ἄνοιξε, βγῆκε στὸ μπαλκόνι καὶ φώναξε μὲ ὅλη του τὴ δύναμι:

— Τρελλάθηκα! Τρελλάθηκα! Τρελλάθηκα!....

Ὕστερα πήδησε ἔξω, ἔπεσε στὸ πεζοδρόμιο κ' ἔγινε κομμάτια!...

LOUIS DE ROBERT

Ὁ Δρόμος τοῦ Γολγοθᾶ
(Τοῦ Φρᾶ Ἀντζέλικο)

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΤΟΥ ΤΑΛΛΕΥΡΑΝΔΟΥ

Ὅταν πάψη κανεὶς νὰ ἐλπίζη, τότε μόνον ἔχει γεράσει.

— Δὲν λησμονῶ τίποτε καὶ δεν συγχωρῶ τίποτε.

— Τὰ χρόνια δὲν κάνουν τοὺς ἀνθρώπους φρόνιμους, ἀλλὰ γέρους.

— Μὴν κακολογεῖτε κ' οἱ ἴδιοι τὸν ἑαυτό σας. Ἀρκεῖ ποὺ σᾶς κακολογοῦν οἱ φίλοι σας.

— Φίλοι μου, δὲν ὑπάρχουν φίλοι!

— Ἡ ὁμιλία δόθηκε στὸν ἄνθρωπο γιὰ νὰ κρύβη τὶς ἰδέες του.

— Ἡ χῆνες κάνουν λιγώτερες ἀνοησίες ἀπ' ὅσες γράφονται μὲ τὰ φτερά τους.

— Ὑπάρχουν ὡρισμένες γυναῖκες ποὺ δὲν μποροῦν νὰ κρύψουν τὰ χρόνια τους: ἡ βασίλισσες.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ὁ σιὸρ Σπυρέτος καὶ ἡ σιὸρ Σπυρέταινα. Ἡ ἀνυπόφορη γκρίνια της. Ἀνήμερα τὴ Μεγ. Παρασκευή. Στὸν Ἅγιο Σπυρίδωνα. Ὁ σιὸρ Σπυρέτος... μεγαλομάρτυς!... Ἕνα ἄγνωστο ἀνέκδοτο τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, κτλ.

Ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια, ζοῦσε στὴν Κέρκυρα κάποιος σιὸρ Σπυρέτος καὶ εἶχε μιὰ γυναῖκα, τὴ σιὸρ Σπυρέταινα.

Αὐτὴ γκρίνιαζε κάθε μέρα μὲ τὸν ἄνδρα της καὶ δὲν τὸν ἄφινε ποτὲ ἥσυχο.

Ἄμα μάλιστα ἔμπαινε ἡ Μεγάλη Βδομάδα, τότε πειὰ γινότανε σωστὸ θεριὸ καὶ τὸν ἔβαζε μπρὸς μὲ τὴ φωνή:

— Τί κάθεσαι, μωρὲ τεμπέλη, καὶ ψοφολογᾶς ἐδῶ μέσα; Τὰ παιδιὰ θέλουν κάλτσες, σπιθάλια, φουστάνια, καπέλλα! Ἐμένα πάλι μοῦ χρειάζεται φόρεμα καὶ καπέλλο, γιατὶ τὰ παλιὰ χάλασαν.

Ὁ καϋμένος ὁ σιὸρ Σπυρέτος, ποὺ ταν θεόφτωχος, κόντευε πειὰ νὰ χάση τὰ μυαλά του ἀπ' τὴ γκρίνια.

Γι' αὐτὸ ἔβγαινε νωρὶς ἀπ' τὸ σπίτι του καὶ γύριζε στοὺς δρόμους σὰν τρελλός, μὴν τολμῶντας νὰ γυρίση πίσω.

Μιὰ χρονιά, ἐκεῖ ποὺ γύριζε στοὺς δρόμους ἀνήμερα τὴ Μεγάλη Παρασκευή, ἔτυχε νὰ περάση κ' ἀπὸ τὸν Ἅη Σπυρίδωνα. Εἶδε τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησιᾶς μισανοιγμένη καὶ μπῆκε μέσα.

Ἐκεῖ ἦσαν μαζεμένες ἡ γυναῖκες τῆς γειτονιᾶς, στόλιζαν τὸν Ἐπιτάφιο καί, κατὰ τὴ συνήθειά τους, ἔκλαιγαν.

Ὁ σιὸρ Σπυρέτος, ἀφοῦ στάθηκε ἀκίνητος καὶ κύτταξε τὶς γυναῖκες κάμποσα λεπτά, χύμηξε ἔπειτα ἀνάμεσά τους κ' ἔμπηξε μιὰ ἀγριοφωνάρα:

— Αὐτόνε κλαῖτε, μωρέ, ποὺ τὸν σταύρωσαν μιὰ φορὰ καὶ γλύτωσε, καὶ δὲν κλαῖτε μένα, ποὺ μὲ σταυρώνει καὶ μὲ ξεσταυρώνει τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα ἡ γυναῖκα μου!...

* * *

Τὸ παρακάτω ἀνέκδοτο παίρνουμε ἀπ' τὸ Ἀγγλικὸ περιοδικὸ «Τίτ—Μπίτς» τοῦ 1912.

«Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος Γεώργιος ὁ Α' δὲν ἤθελε σωματοφύλακας μαζύ του, ὁσάκις ἔβγαινε περίπατο, εἴτε στὴν Ἑλλάδα βρισκότανε, εἴτε στὴν Εὐρώπη ταξείδευε.

Ἕνα βράδυ, ὁ Γεώργιος βγῆκε μόνος του ἀπὸ τὰ βασιλικὰ Ἀνάκτορα τῶν Ἀθηνῶν, γιὰ νὰ περιπατήση στὴν πόλι καὶ νὰ δῆ τὴν νυκτερινή της ζωὴ καὶ τὴν ἀσφάλειά της.

Ἀφοῦ γύρισε ἀρκετὰ στοὺς κεντρικώτερους δρόμους, χωρὶς νὰ τὸν ἀναγνωρίση κανείς, κατέβηκε ὕστερα καὶ στὸν Πειραιᾶ καὶ περπατοῦσε πρὸς τὸ μέρος τῆς προκυμαίας. Ἐκεῖ ὅμως ἦσαν ἡ ἀποθῆκες τοῦ Τελωνείου κ' ὁ σκοπὸς φύλακας τὸν σταμάτησε.

— Ἄλτ! Τίς εἶ;

Ὁ Βασιλεὺς δὲν τοῦ ἀπάντησε κ' ἐπειδὴ θέλησε νὰ προχωρήση, ὁ σκοπὸς τὸν πυροβόλησε.

Ὁ Βασιλεὺς ἀναγκάστηκε τότε νὰ γυρίση πίσω καὶ σὲ λίγο ξαναπέβηκε στὴν Ἀθήνα καὶ πῆγε στ' Ἀνάκτορα.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ φύλακας τῶν ἀποθηκῶν τοῦ Τελωνείου, ὁ ὁποῖος δὲν φανταζότανε ποτὲ ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον πυροβόλησε τὴν περασμένη νύχτα ἦταν ὁ Βασιλεύς, ἔλαβε μιὰ πρόσκλησι γιὰ τ' Ἀνάκτορα.

Μόλις ἔφτασε στὸ Παλάτι, τὸν παρουσίασαν στὸ Βασιλέα, ὁ ὁποῖος τὸν συνεχάρη γιὰ τὴν ἀφοσίωσί του στὸ καθῆκον του καὶ τοῦ κρέμασε ἕνα μετάλλιο στὸ στῆθος.

Ὁ δύστυχος στραπιώτης τα εἶχε κυριολεκτικῶς χαμένα. Πυροβόλησε τὸ Βασιλέα του!.... Καὶ τὸν..... παρασημοφοροῦσαν κιόλας!... Ἦταν ἀπίστευτο, ἀφάνταστο!... Καὶ μονάχα ποὺ δὲν τρελλάθηκε ἀπ' τὴν κατάπληξί του».